

Hoofdstuk 9 - Op zoek naar het Zwarte Drakenboek

Terwijl de Witte Magie bezig is met het beschermingsschild rond het landhuis, stopt er bij de oude loods van de Zwarte Magie een auto. Er stapt een jongeman uit, die voorzichtig om zich heen kijkt.

Pas als hij zeker weet dat niemand hem in de gaten houdt, loopt hij naar de deur van de oude loods. Hij rommelt wat in zijn jaszak en haalt er een bos sleutels uit. Als hij de juiste sleutel heeft gevonden, draait hij de deur van het slot. Wanneer de deur open draait, komt hem een ongelooflijke stank tegemoet. Terwijl hij zijn neus dichtknijpt, zoekt hij met zijn vrije hand naar het lichtknopje.

Zodra het licht aangaat, ziet hij het meteen: er is ingebroken. De planten en giftige kruiden zijn dood. De grijze sluier onder de stolp is verdwenen. Het prikbord is leeg, op een klein briefje na. Terwijl hij dichterbij komt, nog steeds met zijn neus dichtgeknepen, leest hij het briefje en nu weet hij het zeker: de Witte Magie is binnen geweest. Hij pakt zijn telefoon en zoekt het nummer van degene met de hoogste rang in zijn kring.

“Hallo, u spreekt met Welp. De Witte Magie heeft ingebroken in de loods. Hoe ik dat weet? Er hangt hier een briefje op het prikbord en voor de rest is alles wat erop hing weggehaald. Op het briefje staat: ‘Deze ruimte is niet meer bruikbaar. Wij hebben een ontkrachtingsrookbom ingezet als waarschuwing. Alle magie is verdwenen en niet meer te gebruiken hier. Bij een volgende aanval op de gewone mens of de Witte Magie gebruiken we hem, terwijl jullie aanwezig zijn. Laat dit een waarschuwing zijn!’ Het stinkt hier trouwens naar rotte eieren.” Terwijl hij dit zegt, maakt hij een kokhalzend geluid. “Het Drakenboek? Ja, dat ligt hier nog. Wat moet ik nu doen?”

De man aan de andere kant gaat tekeer als een wilde hond en zegt dat hij er gelijk aankomt. Aan Welp geeft hij het bevel om met het Drakenboek meteen te vertrekken naar waar het boek vandaan kwam: Burley.

Nadat ze hebben opgehangen, pakt de jongen het Drakenboek, sluit de deur en stapt weer in zijn auto. Hij rijdt langs het huis van zijn ouders om wat kleding en spullen op te halen voordat hij naar Burley gaat.

Hij vertelt zijn ouders wat er in de loods is gebeurd en dat hij direct

Net wanneer Finn het hol wil verlaten, horen ze snelle voetstappen in de gang.

“Daar heb je de Zwarte Magie,” fluistert Jenny geschrokken. “Vlug, verstop je achter het nest met het drakenjong! Hier heb je de band met riem. Vang.”

Finn werpt de band naar Jenny, die hem behendig omdoet bij het drakenjong en hem meetrekt achter het nest. Tot haar verbazing laat het drakenjong zich gewillig de band aanmeten.

Finn, Sem en Justin trekken hun toverstok tevoorschijn. Zodra Jenny zich achter het nest heeft verstopt, drukt ze zachtjes op de rug van het drakenjong. Hij gaat liggen en zij hurkt naast hem neer. Ze aait hem alsof hij een trouwe hond is. Net wanneer hij zijn kop op haar schoot wil leggen, dreunen de voetstappen het hol binnen. Het drakenjong schrikt en wil overeind komen. Jenny trekt kordaat aan de riem en hij gehoorzaamt. Ook zij trekt haar toverstok tevoorschijn.

“Ha! Dat dacht ik al,” klinkt een bekende stem. Het is Welp.

“Ik wist precies waar jullie het ei heen zouden brengen. Jullie van de Witte Magie zijn zó voorspelbaar. Zijn jullie hier maar met z’n drieën? Hoe dom kun je zijn?” Achter hem verschijnen vijf handlangers, allen met getrokken toverstok. “En waar hebben jullie het ei gelaten, als ik mag vragen?”

“Onder de achterpoot van de draak,” antwoordt Finn, die in paniek niets beters weet te bedenken.

“Onder haar achterpoot? Hoe heb je die opgetild? Die poot is loodzwaar! Wij hadden er vijf man voor nodig, en jullie zien er niet bepaald gespierd uit.”

“We hebben krachtpatsers gegeten. Dan lukt alles,” zegt Finn ogenschijnlijk kalm. De zenuwen gieren door zijn lijf.

“Jij bent toch die gozer die met dat grietje gaat? We hadden foto’s van jullie in onze loods hangen.”

“Geen idee,” mompelt Justin, terwijl hij zijn schouders ophaalt.

“Ik zou zeggen: steek zo’n krachtpatser in jullie bakkes en til die poot op, ik wil mijn ei terug.”

“Eh ... die zijn op”, zegt Finn, en dat is geen leugen. Ze zijn echt op. Welp begint te schelden en te tieren en schopt tegen de emmer.

Het kabaal is zo hevig dat het drakenjong opschrikt. Hij springt overeind, geeft een angstige kreet en spuwt opnieuw een paar vonkende vuurstraaltjes. Jenny fluistert dringend: “Kom hier!”

Ze probeert hem naar beneden te trekken, maar hij luistert niet.

Hij trekt krachtig aan de riem, waardoor Jenny gedwongen wordt op te staan.

aan één kant van het pad. De groep voelt zich nu echt bedreigd. Zijn het die Aardknobbels?

De Boomknoesten verdwijnen onmiddellijk tussen de bomen aan de ander kant van het pad, volkomen onzichtbaar. De rest zet zijn of haar tas neer en gaat in een kring rug-aan-rug staan. June staat in hun midden, veilig voor wat komen gaat. In hun hand houden ze hun toverstok stevig vast.

“Jullie weten het: vuur houdt ze weg. Gebruik vuurballen of vuurflitsen als ze aanvallen,” fluistert Marvin. Ze blijven geluiden horen en dan staan daar ineens acht Aardknobbels om hen heen. De frisse boslucht slaat om in een misselijk makende stank. De Aardknobbels zijn inderdaad niet groot. Ze lijken op trollen uit een film, klein en vol knobbels en bobbels. Ze dragen een soort van kleding. Het zijn vieze, gore lappen die ze over hun lichaam hebben hangen.

“Surprise,” grinnikt er een. Zijn rotte tanden staan schots en scheef, en zien zwart van het vuil.

“Nou, zo onverwacht is jullie komst niet,” zegt Marvin. “Die stank kondigde jullie al aan. Als jullie denken dat we ons eten zomaar afstaan, heb je het mis. Jullie zullen erom moeten vechten en geloof me, dat gaan jullie verliezen. Jullie mogen dan horen bij de Zwarte Magie, jullie bezitten het niet.”

De Aardknobbels schrikken niet van de woorden van Marvin. Ze schuifelen langzaam dichterbij. Ze grijnzen vals en likken hun vieze lippen. Het eten is te aantrekkelijk voor ze. Eén Aardknobbel raapt een steen op, de anderen volgen zijn voorbeeld. Maar zonder dat ze het merken, staan nu de Boomknoesten achter hen.

“Leg die stenen neer en verdwijen voor het te laat is ...,” zegt Marvin op kwade toon.

De Aardknobbels kijken elkaar aan. Een van hen gooit een steen naar Marvin. Eén snelle zwaai met zijn toverstok en de steen verandert in stof. Als antwoord slingert hij een vuurflits naar de steengooier. Die raakt doel, de vieze lappen vatten vlam. Hij gilt, laat zich vallen op de grond en rolt de vlammen uit. Met bange ogen kruipt hij achteruit, zijn ogen gericht op Marvin. De overige Aardknobbels schrikken, maar blijven niet onbeweeglijk staan. Integendeel, ze gooien alle zeven tegelijk een steen. Ook deze stenen veranderen dankzij snel ingrijpen in stofwolken. Op één na; die treft Fay vol op het hoofd. Fay zakt in elkaar, bloed gutst uit een wond op haar hoofd. June trekt haar naar zich toe en legt voorzichtig Fay's hoofd in haar schoot.

De Aardknobbels grijnzen venijnig en bukken om nog een steen te grijpen en willen ook die gooien.